

Sygn. akt V Ka 165/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Koszalinie V Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia: SO Bogdan Lewandowski

Protokolant: sekr. sąd. Anna Andrzejewska

przy udziale oskarżyciela publicznego ---

po rozpoznaniu w dniu 23 kwietnia 2014 r.

sprawy **H. K.**

obwinionej o czyn art. 107 K.w.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionej

od wyroku Sądu Rejonowego w Koszalinie

z dnia 22 stycznia 2014 r. sygn. akt II W 719/13

I. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej (...) 516,60 (pięćset szesnaście złotych 60/100) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu obwinionej w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia obwinioną od obowiązku uiszczenia zryczałtowanych wydatków za postępowanie odwoławcze i od opłaty.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Koszalinie, wyrokiem z dnia 22 stycznia 2014 roku, sygn. akt II W 719/13, w sprawie H. K., obwinionej o to, że:

- w okresie od dnia 15 marca 2012 roku do dnia 15 marca 2013 roku w K. przy ulicy (...), będąc lokatorką mieszkania nr (...), poprzez głośne krzyki, wyzwiska, wzywianie Policji o różnych porach dnia i nocy, uderzanie różnymi przedmiotami w sufit swojego mieszkania oraz grzejniki złośliwie niepokoiła rodzinę L.

tj. o czyn z art. 107 k.w.

orzekł:

I. uznał obwinioną H. K. za winną tego, że w okresie od dnia 15 marca 2012 roku do dnia 15 marca 2013 roku w K. przy ulicy (...), będąc lokatorką mieszkania nr (...), działając w celu dokuczenia D. L., J. L. i H. L. wielokrotnie poprzez głośne krzyki, wyzwiska, wzywianie Policji, uderzanie różnymi przedmiotami w sufit swojego mieszkania oraz grzejniki złośliwie niepokoiła D. L., J. L. i H. L., tj. wykroczenia z art. 107 k.w. i za to, na podstawie art. 107 k.w. w zw. z art. 18 pkt 4 k.w. wymierzył obwinionej karę nagany;

II. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata R. B. kwotę 309,96 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu;

III. zwolnił obwinioną w całości od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania, w tym od opłaty.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł obrońca obwinionej zarzucając zaskarżonemu wyrokowi:

1. zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 104§1 pkt 7 k.p.s.w. w zw. z art. 5§1 pkt 9 k.p.s.w. poprzez orzekanie w sprawie, pomimo braku skargi uprawnionego oskarżyciela w zakresie zarzutu popełnienia przez obwinioną czynu z art. 107 k.w. na szkodę J. L. i H. L.;

2. naruszenie art. 1§1 k.w. oraz art. 107 k.w. poprzez ich niewłaściwą wykładnię, co skutkowało błędnym uznaniem, że czyn zarzucany obwinionej jest wykroczeniem ciągłym, podczas gdy na gruncie kodeksu wykroczeń brak jest podstaw prawnych do wyróżnienia takiej kategorii wykroczeń, co doprowadziło do nieuwzględnienia przez Sąd przedawnienia orzekania w sprawie, co do czynów obwinionej popełnionych w okresie od 15 marca 2012 roku do 24 maja 2012 roku, a tym samym zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 104§1 pkt 7 k.p.s.w. w zw. z art. 5§1 pkt 4 k.p.s.w.;

3. naruszenie art. 107 k.w. poprzez jego niewłaściwą wykładnię, co skutkowało błędnym uznaniem, że działanie obwinionej wypełnia znamiona wykroczenia stypizowanego w tym przepisie;

4. na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 109§2 k.p.s.w. rażąco surowość orzeczonej kary.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca obwinionej wniósł o:

- w razie uwzględnienia zarzutów wskazanych w pkt 1 i 2 – uchylenie zaskarżonego orzeczenia i umorzenie postępowania w części dotkniętej bezwzględnymi przyczynami odwoławczymi;

- w razie uwzględnienia zarzutu wskazanego w pkt 3 – zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie obwinionej od popełnienia zarzucanego jej czynu;

- w razie uwzględnienia zarzutu wskazanego w pkt 4 – zmianę zaskarżonego orzeczenia i odstąpienia od wymierzenia obwinionej kary;

- zasądzenie kosztów obrony udzielonej z urzędu, albowiem koszty te nie zostały przez obwinioną uiszczone ani w całości ani w części.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Dokonana przez Sąd Rejonowy w Koszalinie analiza materiału dowodowego jest prawidłowa i w pełni odpowiada dyrektywom określonym w art.4 k.p.k. w zw. z art.8 k.p.s.w. Za takie też należy uznać wyprowadzone z niej wnioski, w tym ustalenia odnośnie stanu faktycznego sprawy, a także dokonaną ocenę prawną. Sąd w sposób logiczny uzasadnił, dlaczego uwzględnił jedne dowody, a innym zaś nie dał wiary i na których oparł się dokonując w sprawie ustaleń. Przeprowadzone w oparciu o tę analizę wnioski są logiczne, zgodne z przesłankami wynikającymi z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.s.w. i przekonująco uzasadnione. Poza sferą rozważań Sądu Rejonowego nie pozostały jednocześnie żadne dowody ani też okoliczności istotne z punktu widzenia ostatecznego rozstrzygnięcia (art. 34 k.p.s.w.).

Wskazać należy, że Sąd Rejonowy ustalając stan faktyczny prawidłowo oparł się na ujawnionych na rozprawie dokumentach i zeznaniach świadków –D. L., J. J., M. P., E. R., J. L. i H. L., a nadto funkcjonariuszy Policji G. O. i T. P..

Zeznania wskazanych świadków są konsekwentne, spójne i wzajemnie się uzupełniają, nadto ich treść znajduje pokrycie w dokumentach w postaci notatek urzędowych funkcjonariuszy Policji, dokumentów przedstawionych przez oskarżycielkę posiłkową D. L..

Z kolei zarzuty podnoszone przez obrońcę obwinionej uznać należy za bezzasadne i stanowiące linię obrony przyjętą przez obwinioną.

Odnosząc się szczegółowo do poszczególnych zarzutów wskazać, należy, że przedmiotem ochrony art. 107 k.w. jest spokój psychiczny człowieka, przeciwdziałanie frustracji, irytacji oraz innym formom dyskomfortu psychicznego. Strona przedmiotowa przewiduje złośliwe wprowadzenie w błąd lub inne złośliwe niepokojenie w celu dokuczenia osobie. Znamię złośliwości oznacza nastawienie sprawcy na dokuczenie, zrobienia przykrości, wyprowadzenie osoby z równowagi.

Wykroczenie zarzucone obwinionej można popełnić tylko umyślnie i w zamiarze bezpośrednim – kierunkowym, a zatem należy ustalić, że po stronie sprawcy tego wykroczenia zachodzi złośliwość.

W realiach niniejszej sprawy bez wątpienia obwiniona swoim zachowaniem wyczerpała znamiona wykroczenia określonego w art. 107 k.w. i nie ma podstaw do zarzucanie Sądowi I instancji błędnej interpretacji owego przepisu. Obwiniona, jak zeznali świadkowie i co wynika również z dokumentów, niejednokrotnie, bezpodstawnie wzywała do pokrzywdzonych Policję, obrażała słowami wulgarnymi, kierowała przeciwko pokrzywdzonym skargi do spółdzielni mieszkaniowej, utrudniała normalne korzystanie z mieszkania poprzez uderzanie różnymi przedmiotami w sufit swojego mieszkania i grzejniki. Nie ma przy tym podstaw by uznać, że zachowanie obwinionej było skutkiem postępowania pokrzywdzonych. W żaden sposób nie zostało wykazane, by to oni niepokoili obwinioną.

Sąd Rejonowy prawidłowo określił krąg pokrzywdzonych doprecyzowując pojęcie rodziny L., wskazane przez oskarżyciela we wniosku o ukaranie.

O pokrzywdzeniu i uzyskaniu statusu pokrzywdzonego decyduje bezpośrednio naruszonego lub zagrożonego wykroczeniem dobra prawnego. Krąg pokrzywdzonych w rozumieniu art. 25§1 k.p.s.w. ograniczony jest zespołem znamion określonego wykroczenia. Wykroczenie może stanowić naruszenie lub zagrożenie dobra prawnego wielu osób. Każda z nich korzysta ze statusu pokrzywdzonego i wykonuje wynikające z ustawy uprawnienia w sposób samodzielny. (Grzegorzyczyk T., Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia. Komentarz, WKP 2012). Z powyższego wynika zatem, że Sąd prawidłowo ustalił, iż zachowaniem obwinionej bezpośrednio pokrzywdzonymi byli D. L., J. L. i H. L., bowiem to przeciwko tym konkretnym osobom było skierowane zachowanie obwinionej a nie wobec ogólnie określonej „rodziny L.”, jak to wskazał we wniosku o ukaranie oskarżyciel publiczny. Nie sposób przy tym mówić o braku skargi uprawnionego oskarżyciela co do czynu z art. 107 k.w. na szkodę J. L. i H. L.. Z ujemną przesłanką procesową określoną w art. 5§1 pkt 9 k.p.s.w. mamy do czynienia, gdy w ogóle brak jest skargi uprawnionego oskarżyciela albo brak jest żądania ścigania pochodzącego od osoby uprawnionej lub zezwolenia na ściganie, gdy ustawa tego wymaga. Czyn określony w art. 107 k.w. ścigany jest z oskarżenia publicznego, a zatem skoro wniosek o ukaranie pochodził w niniejszej sprawie od uprawnionego oskarżyciela jakim jest Komendant Policji, nie może być mowy o braku skargi uprawnionego oskarżyciela co do wskazanych przez skarżącego pokrzywdzonych.

Sąd orzekając w niniejszej sprawie był jedynie związany granicami przedmiotowymi i podmiotowymi oskarżenia, a zatem nie był uprawniony do orzekania poza ramami zdarzenia będącego przedmiotem wniosku o ukaranie. Granice wniosku o ukaranie określa między innymi określenie zarzucanego obwinionemu czynu ze wskazaniem miejsca, czasu, sposobu i okoliczności jego popełnienia, a nie określenie pokrzywdzonych, bowiem ten element wniosku o ukaranie nie jest jego elementem obligatoryjnym, a oskarżyciel ma obowiązek wskazania pokrzywdzonych o ile ich ujawniono, co nie wyłącza prawa Sądu do ich dookreślenia, jeżeli w toku postępowania tacy pokrzywdzeni zostaną ujawnieni (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2011 r. III KK 96/11).

W całej rozciągłości Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Rejonowego co do możliwości przyjęcia działania obwinionej w warunkach czynu ciągłego. Choć rzeczywiście, kodeks wykroczeń nie normuje pojęcia czynu ciągłego, to w doktrynie przyjmuje się, że dopuszczalne jest jego inkorporowanie na grunt prawa wykroczeń (wyrok Sądu Okręgowego w Kaliszu z dnia 7 listopada 2013r., IV Ka 411/13). W tej sytuacji termin przedawnienia karalności biegnie od ustania bezprawnego stanu, a zatem od daty zakończenia ostatniego bezprawnego zachowania. W niniejszej

sprawie termin przedawnienia należy liczyć od dnia 15 marca 2013 roku, a skoro tak, nie może być mowy o przedawnieniu orzekania, bowiem to nastąpi dopiero 15 marca 2015 roku (postępowanie wszczęto 7 maja 2013r.).

Również orzeczona wobec obwinionej kara nagany nie budzi zastrzeżeń i w ocenie Sądu Okręgowego odpowiada dyrektywom określonym w art. 33 k.w. Obwiniona dotychczas nie wchodziła w konflikt z prawem, a charakter i okoliczności czynu oraz właściwości osobiste obwinionej, zdaniem Sądu, uzasadniają przyjęcie, iż kara nagany jest karą współmierną.

Wobec powyższych okoliczności, Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok na podstawie art.109 § 2 k.p.s.w. w zw. z art.437 § 1 k.p.k.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd orzekł na podstawie art.118 k.p.s.w. i art.119 k.p.s.w. w zw. z art.624 §1 k.p.k. zwalniając obwinioną od obowiązku uiszczenia zryczałtowanych wydatków za postępowanie odwoławcze i od opłaty.